

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 359/2025-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zastúpeného Mgr. Martinom Jankovičom, Železničná 257/19, Revúca, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4To/53/2023 z 22. júna 2023 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tdo/79/2023 z 11. júna 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 6. novembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 2 dohovoru, ako aj práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4To/53/2023 z 22. júna 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2Tdo/79/2023 z 11. júna 2024 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a priznať mu finančné zadost'učinenie 10 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11T/19/2023 z 20. apríla 2023 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uznaný vinným zo zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) a c) Trestného zákona a § 127 ods. 1 a 5 Trestného zákona, za čo mu uložil trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov.

3. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie, ktoré bolo napadnutým uznesením krajského súdu podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuté.

4. Sťažovateľ podal vo svojej trestnej veci dovolanie, ktoré bolo napadnutým uznesením najvyššieho súdu podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom detailným spôsobom opisuje celý priebeh svojho trestného konania a rozsiahlo cituje všetky svoje obhajobné, resp. odvolacie a dovolacie námietky.

6. Pokiaľ ide o konkrétne námietky proti napadnutým uzneseniam, sťažovateľ uviedol, že krajský súd i najvyšší súd úplne odignorovali tvrdenia gynekológa [REDACTED] v jeho prospech, že z napadnutých uznesení ani len nevyplýva, že by bol v tejto veci vypočutý a že všetky výpovede a dôkazy boli interpretované výrazne v prospech obžaloby. Napokon a predovšetkým jeho odsúdenie bolo založené na jedinej výpovedi poškodenej.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny základných práv a slobôd, jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj jeho práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 2 dohovoru, a v dôsledku nezákonného právoplatného odsúdenia aj jeho práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením krajského súdu:

9. Ústavný súd konštantne poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. V zmysle princípu subsidiarity ústavný súd poskytuje ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy len za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný orgán verejnej moci v rámci jemu zverenej právomoci (m. m. I. ÚS 211/2022, II. ÚS 270/2021, II. ÚS 190/2022, II. ÚS 387/2022, III. ÚS 397/2023).

10. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že sťažovateľ mal možnosť podať proti napadnutému uzneseniu krajského súdu dovolanie, pričom túto možnosť sťažovateľ aj využil

a posúdenie všetkých jeho relevantných námietok tak bolo v právomoci najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho.

11. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti tak nemá ústavný súd danú právomoc, a preto ju bolo ako takú potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

12. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06).

13. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby vnútroštátne súdy dostatočne jasne uviedli dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, a to za súčasného rešpektovania práva na obhajobu (rozsudok vo veci Hadjianastassiou proti Grécku zo 16. 12. 1992, sťažnosť č. 12945/87, bod 33). Rozsah povinnosti uviesť dôvody, ktorý sa odlišuje v závislosti od povahy rozhodnutia, musí byť určený v rámci okolností prípadu (rozsudok vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29). Aj keď vnútroštátne súdy nie sú povinné dať odpoveď na všetky im predložené námietky (rozsudok vo veci Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61), z rozhodnutia musí byť zrejmé, že sa zaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu (rozsudok vo veci Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a že dali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce (rozsudok Veľkej komory vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku č. 2 z 11. 7. 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 84). Rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k „odopretiu spravodlivosti“ (už citovaný Moreira Ferreira, bod 85; tiež rozsudok vo veci Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

14. Ústavný súd napadnuté dovolacie uznesenie preskúmal a dospel k záveru, že ústavná sťažnosť v tejto časti nie je dôvodná.

15. Najvyšší súd v napadnutom uznesení k námietkam sťažovateľa uviedol (s. 15 a nasl.), že maloletá poškodená mala v čase vykonávania úkonu 14 rokov, a v nadväznosti na to poukázal na osobitné pravidlá chrániace osobu mladšiu ako 18 rokov pri jej výsluchu ako svedka podľa § 135 ods. 1 Trestného poriadku. Výnimku z kontradiktórneho postupu predstavuje výpoveď svedka, ktorá má v zmysle § 263 ods. 3 písm. b) Trestného poriadku charakter neodkladného alebo neopakovateľného úkonu. Takýto charakter má aj výpoveď svedka mladšieho ako 15 rokov. Sťažovateľom spochybňovaný výsluch bol vykonaný za prítomnosti sociálneho kurátora a psychológa, pričom maloletá poškodená na hlavnom pojednávaní odmietla vypovedať. U maloletej poškodenej ide podľa najvyššieho súdu o obzvlášť zraniteľnú obeť a osobu s mentálnou

retardáciou ľahkého stupňa a adaptačnou poruchou, ktorá vznikla aj v súvislosti s predmetným skutkom. Maloletá poškodená bola zákonným spôsobom poučená a bola podrobená znaleckému skúmaniu. Jej výpoveď (ktorá bola zaznamenaná na DVD kameru a sťažovateľ mal možnosť ju počas konania spochybňovať, pozn.) bola ďalej podporená aj výpoveďou maloletej ■■■■■ a ďalšími dôkazmi (výpoveď triednej učiteľky, výpoveď riaditeľky základnej školy, znaleckými posudkami). Výsluch poškodenej sa vykonal až po vznesení obvinenia sťažovateľovi, pričom poškodená bez pochybností popísala, čo prežila, a uvedené neskôr zopakovala aj pred znalcami. V tomto smere najvyšší súd odkázal na závery napadnutého uznesenia krajského súdu a závery rozsudku okresného súdu, z ktorých vyplýva aj to, že maloletá poškodená nerozumie zmyslu trestného konania a nemá schopnosti k zámernému skresľovaniu výpovedí, pričom pri ľahkej duševnej zaostalosti a nízkej verbálnej asociatívnej produkcii nedokáže konfabulátorne rozširovať svoje výpovede v čase, resp. pod vplyvom nových okolností, ako aj vyhodnotenie lekárskej správy ■■■■■ a jeho výsluchu na hlavnom pojednávaní. Všeobecné súdy dospeli vo vzťahu k jeho výpovedi k záveru, že u poškodenej síce neboli nájdené známky násilia v oblasti genitálu a ani análneho otvoru, avšak bolo zistené porušenie hymenu (panenskej blany) a priechodnosť pošvy.

16. Pokiaľ sťažovateľ viac-menej všeobecne namieta, že všeobecné súdy interpretovali dôkazy zásadne proti nemu, z predložených dokumentov vyplýva, že práve sťažovateľ argumentuje selektívne a bez zohľadnenia celkového kontextu veci. Namieta, že všeobecné súdy sa vôbec nezaoberali výpoveďou ■■■■■ ■■■■■, pričom na ňu okresný súd výslovne odkázal a s jej obsahom sa vysporiadal, pričom na jeho závery následne odkázal krajský súd i najvyšší súd. Ďalej tvrdí, že závery znaleckého posudku MUDr. Caisovej-Škultétyovej sú v jeho prospech, keď z nich nevyplýva jeho sexuálna deviácia smerom k maloletým, pričom už okresný súd poukázal na skutočnosť, že síce sexuálnou deviáciou v najvlastnejšom zmysle slova netrpí a jeho preferovaným erotickým objektom je dospelá žena, pričom však u sťažovateľa podľa znalkyne nie je vylúčený sexuálny kontakt so ženami rôzneho vekového spektra, to znamená aj mladšími ako 15 rokov, resp. staršími ako 50 rokov. Znalkyňa ďalej uviedla, že sťažovateľovi chýbajú pevne fixované zábrany a averzie a má zníženú ovládaciu schopnosť. Uzavrela, že muž, ktorý nemá dostatok zábran proti nátlaku a agresívnemu správaniu v sexuálnej interakcii, môže a často vyhľadáva mladé osoby, pretože ich dokáže ľahšie zmanipulovať, premôcť a ovládnuť.

17. Z už uvedeného je podľa názoru ústavného súdu zrejmé, že všetkým podstatným námietkam sťažovateľa bola zo strany najvyššieho súdu venovaná primeraná a dostatočná pozornosť. Sťažovateľ závery najvyššieho súdu, ako ani závery krajského súdu a okresného súdu relevantným ústavnoprávnym spôsobom nespochybnil, ale ústavný súd v podstate žiada o prehodnotenie a nahradenie skutkových a právnych záverov všeobecných súdov vlastným názorom. Takáto právomoc však ústavnému súdu v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy neprislúcha (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010, II. ÚS 100/2017).

18. Pokiaľ sťažovateľ v ústavnej sťažnosti rozsiahlym spôsobom opisuje priebeh celého konania a všetky svoje obhajobné, odvolacie a dovolacie námietky (podania), ktorých sa „pridržiava“, a v podstate paušálne konštatuje, že všeobecné súdy ich nedostatočným spôsobom vyhodnotili, takéto uplatnenie námietok pred ústavným súdom vzhľadom na už uvedené nemožno akceptovať.

19. Vzhľadom na uvedené ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

20. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2025

Ladislav Dudíťš
predseda senátu